

ת"פ 60844/03/14 - מדינת ישראל נגד נאסר יאסין

בית המשפט המחוזי בחיפה

06 אוגוסט 2015

ת"פ 60844-03-14 מדינת ישראל נ' יאסין

ת"פ 60891-03-14

בפני כב' השופטת ברכה בר-זיו
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: נאסר יאסין

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גב' עירין אייזינגר

ב"כ הנאשם - עו"ד סבן ועו"ד גימפל

הנאשם - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום מחמת הספק.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב האישום בו הוא מואשם בעבירה של שוד מזוין, לפי סעיף 402(ב)+29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובעבירה של כליאת שווא, לפי סעיפים 377+29 לחוק העונשין.

2. עובדות כתב האישום הן כדלקמן:

- "1) אחמד נאסר (להלן: "אחמד") הינו הבעלים של חנות "בני שריף" למוצרי חשמל הממוקמת בעראבה (להלן: "החנות").
- 2) בתחילת חודש ינואר 2014 ניגש הנאשם לחנות, התעניין במסכי טלוויזיה, שאל לגבי שוויים ויצא מהחנות מבלי לקנות.
- 3) ביום 12.01.2014 בשעה 18:20 או בסמוך לכך, ניגש הנאשם בהיותו מצויד בנשק, יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר"), לחנות בעת ששהו בה אחמד ובנו פאדי.
- 4) הנאשם כיוון את הנשק כלפי אחמד ופאדי, הורה להם למסור לידיו את מכשירי הפלאפון שלהם ולהוציא את כל הכסף שיש להם. אחמד ופאדי, בפחדם מהנאשם והאחר מסרו לידי הנאשם שני מכשירי פלאפון, ופאדי הוציא מהארנק סכום של כ-700 ₪ ומסר אותו לנאשם.
- 5) בהמשך למתואר לעיל, הורה הנאשם לאחמד להתכופף במשרד החנות, היכה אותו בחוזקו בראשו באמצעות הנשק, וכתוצאה לכך נגרמה לאחמד שריטה עמוקה ליד האוזן השמאלית וירד לו דם.
- 6) כשהחל אחמד לצעוק, שם לו הנאשם מדבקה על פיו וכיבה את האורות בחנות. בשלב הזה, הגיע האחר כדי לשמור על אחמד, והנאשם פנה לפאדי ודרש ממנו להוציא את מסכי הטלוויזיה ולהעמיס אותם ברכב של אחמד (להלן: "הרכב").
- 7) בהמשך למתואר לעיל, המשיך האחר להשגיח על אחמד ופאדי, והנאשם נסע ברכב כדי להעביר את מסכי הטלוויזיה למקום אחר. אחרי כעשר דקות, חזר הנאשם לחנות, פתח את תא המטען של הרכב, והורה בצעקות לאחמד ופאדי להיכנס לתא המטען וזרק להם את המפתחות, הורה להם לחכות כעשר דקות בטרם יציאתם ואיים עליהם באומרו "אם המשטרה תדע על המקרה, הילד שלך ימות".

3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום.

ראיות התביעה:

4. **רס"ל גאנם פריד** ערך ביום 13.1.14 דוח פעולה (ת/1) בקשר לאירוע השוד. על פי הדוח ביום 12.1.14 בשעה 20:13 הוא הגיע לעסק של אחמד. לאחמד היה חתך מדמם בצד השמאלי של הראש. מסר לשוטרים כי הגיעו לעסק שלו 2 רעולי פנים לבושים בבגדים שחורים ובכובעי גרב וכפפות ואיימו עליו ועל בנו פאדי שהיה איתו בעסק וביקשו כסף וגנבו 5 מסכי טלוויזיה שהיו מונחים בכניסה לעסק ולקחו 700 ₪ שמסר להם פאדי מהארנק שלו ולקחו גם את שני מכשירי הפלאפון. בהמשך הם הדביקו

לאחמד סרט הדבקה על פיו והכניסו אותו יחד עם פאדי לתא המטען של רכבו מסוג שברולט מליבו שחורה שחנה בחצר הקדמית של העסק ונתנו להם את השלט ואמרו להם לפתוח את הבאג'ז רק כעבור 5 דקות ונמלטו מן המקום. לפני שהכניסו אותם לבאג'ז אחד החשודים העמיס את המסכים בשברולט ונסע איתו מהמקום ולאחר 10 דקות חזר ללא המסכים והחנה את הרכב בחצר העסק. שותפו כל הזמן שמר על אחמד ופאדי בתוך העסק.

נערכה בדיקה של הזירה, ובמשרד של אחמד, מתחת לשולחן שלו, נתפסה על ידי טכנאי הזיהוי חתיכה מסרט הדבקה. כמו כן על המדפים בכניסה לעסק נתפס גליל של סרט ההדבקה.

האירוע עצמו התרחש בסביבות השעה 19:00.

5. **רס"ב משקאטוצן יגאל**, חוקר זירת עבירה, מחוז צפון, צילם את הזירה (ת/3) והגיש דו"ח תפיסת מוצגים מיום 13.1.14 (ת/2). על פי הדוח ביום 12.1.14 הוא תפס ברצפת המשרד סרט הדבקה שקוף, חומר החשוד כדם שנדגם במטוש וגליל סרט הדבקה שקוף מארון ללא דלתות בעסק. בהערות נרשם כי את סרט ההדבקה יש לצרף לגליל ולהחזירם לצורך בדיקת DNA.

בעדותו אמר כי במסגרת עבודתו הוא מגיע לזירות עבירה ואוסף ראיות פורנזיות ומנציח את המצב הקיים ברגע הגעתו לזירה. כאשר הוא מכין את דו"ח תפיסת המוצגים הוא מוציא מספר העתקים (מינימום שניים). עותק אחד הוא מצמיד את למוצגים, ואחד נשאר אצלו במחלקה בארכיון פנימי. אחד עובר לתיק החקירה, לחוקר המטפל.

כאשר הוא תופס מוצג, הוא אורז אותו ומכניס למעטפה. הפרטים הרשומים על גבי המעטפה זהים לאלה שנרשמים בדו"ח תפיסת המוצגים.

במקרה זה הוא סגר את המעטפות באמצעות סרט הדבקה.

מוצגים שנוגעים ל-DNA מוכנסים למעטפות נייר ולא ישירות לשקית אטומה, על מנת שלא להרוס את המוצג.

בחקירתו הנגדית השיב לב"כ הנאשם כי בזירה הוא לא מכניס את המוצגים לשקיות אטומות, והדבר נעשה בתחנה על ידי החוקר, שגם סורק את המוצג ומוציא לו בר קוד.

בהמשך, תיקן את עצמו ואמר כי השוטר שתופס את המוצג, הוא זה שאורז אותו ומכניס אותו למעטפות, וכך הוא עשה במקרה זה. הוא הכניס את המוצגים לשקית נייר עם סרט הדבקה.

עוד אמר כי לא תמיד הוא זה שמעביר את השקיות עם המוצגים לחוקר. בדו"ח התפיסה נרשם מי מעביר את

המוצגים, ובמקרה זה, הגיע רץ, לקח את המוצגים והעביר אותם לתחנה.

6. **רס"ל עלי כליל**, סייר עירוני במשטרת עפולה, חתום על טופס קבלת מוצגים מבדיקה מיום 18.2.14 (ת/18).

לדבריו, במחוז יש תרונות של רץ מחוזי, שתפקידו להגיע למחוז, ולקחת את כל המוצגים שצריכים לעבור לבדיקה במטה הארצי. הרץ בודק שיש התאמה ברישומים בכל השקיות, ושכל המוצגים שמופיעים ברשימה נמצאים, ומעביר אותם בתוך שק צהוב סגור למשרד הרישום במטה הארצי. לכל תחנה יש שק נפרד, עם רשימת מוצגים.

ביום האירוע הוא היה בתרונות של רץ מחוזי והוא העביר את המוצגים למז"פ.

7. **אורי גואטה**, רשם פלילי בתחנת משגב, הגיש טופס העברה למטה הארצי (ת/39). לדבריו, כל הפריטים המופיעים בדו"ח הועברו באותו היום למטה הארצי באמצעות "**דואר משטרתי**". כאשר נרשם "**דואר משטרתי**" יש מספר דרכים להעברת המוצגים: האחת - דרך חברת כץ; השנייה, על ידי רץ מחוזי. רץ מחוזי בדרך כלל מעביר סמים ונשק כיוון שלחברת כץ אסור להעביר אותם, אולם לעיתים גם מוצגים אחרים מועברים על ידי רץ מחוזי; השלישית - על ידי החוקר עצמו. בחקירה נגדית נשאל העד כיצד מקבל הרץ המחוזי את השק עם המוצגים והשיב כי השק אטום עם חבק ובר קוד, ולרץ המחוזי אסור לפתוח את החבק.

8. המאשימה הגישה בהסכמה מזכר שערך החוקר נדים שחאדה ביום 27.3.14 משיחה שערך באותו יום עם אחמד. בשיחה זו מסר לו אחמד כי בתחילת חודש ינואר 2014, בערך כעשרה ימים לפני השוד הגיע "**נאסר נאג'י יאסין**" לעסק שלהם, והסתכל על מסכי טלוויזיה. הוא דיבר איתו על כך שיש לו חוב של 3,000 ₪ והוא רוצה לקנות טלוויזיה ויתן את הכסף ב-10 לחודש ינואר 2014. אחמד ענה לו שאין אפשרות, שיבוא בעוד עשרה ימים ויביא קצת כסף ויראה נכונות טובה שהוא רוצה להחזיר חלק מהחוב ואז הוא יתן לו מסך. בסופו של יום אחמד לא הסכים למכור לנאשם מסך טלוויזיה ומאז הנאשם התקשר אליו מספר פעמים לנייד ובשיחות הוא ביקש לשלוח לו הביתה מסך ואחרי זה הוא יתן כסף. בסוף המזכר הוא הוסיף: "**לציין כי מוהנד מסר כי נאדר הגיע מספר פעמים לעסק וכל פעם התעניין ורצה מסך טלוויזיה**".

במזכר שערך העד ביום 27.3.14 (ת/7) נרשם כי ביום 26.3.14 הגיעו אחמד ופאדי לתחנה ברכב שברולט מליבו בצבע שחור של אחמד. הוא צילם את הרכב (ת/6) וביקש מפאדי להיכנס לתא המטען. הוא סגר את תא המטען וביקש מפאדי לפתוח אותו עם השלט והתא אכן נפתח.

במזכר נוסף (ת/5) נרשם כי הוא הציג בפני אחמד ופאדי תמונות של הנאשם והם זיהו את הנאשם כ"**נאסר יאסין הבן של נאג'י אל פואזי**".

נאדים שחאדה ערך גם טופס לוואי למוצגים מיום 10.2.14 (ת/10) המופנה למז"פ, ובו התבקשה בדיקה של "סרט הדבקה שקוף מרצפת המשרד". בפרטי האירוע נרשם:

"שוד. המתלונן תושב כפר עראבה על כך שהיום 18:20 בעת שהיה בחנות החשמל שלו בכפר ליד מטעי זיתים היה עם הילד שלו בגיל 23 לערך הגיעו שני רעולי פנים ובאיזונים נשק גדול לקחו מהילד ₪ 700 וגנבו 5 מסכי טלוויזיה, שאותם לקחו ברכב של המתלונן וגם החזירו את הרכב, אחד השודדים נסע עם הרכוש וחזר אחרי עשר דקות בזמן הזה השודד השני נשאר לשמור עליהם ואחרי שחזר הכניס אותם לבאגז הרכב נתן לו את המפתחות עם השלט ואמר לו עוד עשר דקות שיפתח ואכן פתח את הבאגז' ונסעו לבית. פיקוד התחנה מעודכן".

ביום 9.3.14 ערך נדים שחאדה "דוח על נטילת האמצעי זיהוי" (ת/13) לפיו נדגמה מהנאשם, בהסכמתו, דגימה מתאי הלחי. כן ערך ביום 24.3.14 טופס לוואי למוצגים (ת/14) המופנה למז"פ בו התבקשה בדיקת DNA של הנאשם.

9. רס"מ ששי עזרא ערך ביום 25.3.14 מסמך שכותרתו: "קבלת מוצגים לבדיקה" (ת/15) לפיו קבל ממרון סולימאן את הדגימה הנ"ל.

10. החוקר נחלה גורג ערך ביום 5.3.14 טופס לוואי למוצגים נוסף (ת/11) המופנה למז"פ ובו התבקשה בדיקת שני מטושי DNA של אחמד ופאדי.

11. יעקב משיח, מומחה לזיהוי פלילי במטה הארצי, בדק את המוצגים שהתקבלו מתחנת משגב ביום 18.2.14, ביום 6.4.14 וביום 25.3.14. בין המוצגים היו מבחנה ובה מטוש, סרט דביק, גליל סרט דביק ודגימות שנלקחו באחמד, פאדי והנאשם. מר משיח ערך חוות דעת מומחה (ת/16) בה קבע כדלקמן:

1. בחומר שנדגם מהטוש התקבל פרופיל DNA התואם לפרופיל DNA של אחמד.

2. בחומר שנדגם מגליל הסרט הדביק במקום אחד התקבל פרופיל DNA ב-13 מתוך 15 אתרים שנבדקו ובאתר לזיהוי המין שמקורו ביותר מאדם אחד (תערובת פרופילים). בתערובת זו קיים פרופיל בולט התואם לפרופיל ה-DNA של אחמד, ופרופיל חלש שאריתי.

בחומר שנדגם מגליל הסרט הדביק במקום אחר התקבל פרופיל DNA ב-14 מתוך 15 האתרים שנבדקו, ובאתר לזיהוי המין, שמקורו בשלושה פרטים לפחות (תערובת פרופילים), ולא ניתן לשלול את תרומתו של אחמד לתערובת כפי שהתקבלה במוצג זה.

3. בחומר שנדגם מהסרט הדביק התקבלו פרופילי DNA שונים שמקורם ביותר מפריט אחד (תערובת פרופילים). בתערובות אלו קיים פרופיל בולט התואם את פרופיל ה-DNA של הנאשם. לא ניתן

לשלול ולא ניתן לחייב את תרומתו של אחד לתערובות אלו.

4. בהערה נרשם כי ממקום אחד שנבדק בו הסרט הדביק (אזור א') התקבל פרופיל בולט ב-13 מתוך 15 האתרים שנבדקו ובאתר לזיהוי המין, וממקום אחר (אזור ב') התקבל פרופיל בולט ב-14 מתוך 15 האתרים שנבדקו ובאתר לזיהוי המין.

באתרים הנוספים שנבדקו ובהם התקבלה תוצאה, לא ניתן לשלול את תרומתו של הנאשם לתערובת.

5. פאדי אינו תואם את מי מהפרופילים שהתקבלו.

12. מר משיח ערך מזכר (ת/17) במענה לשאלות הבהרה שנשלחו אליו ובו הבהיר כי :

1. משמעות המושג (תערובת פרופילים) היא שיש יותר ממקור אחד ל-DNA שנמצא בחומר שנדגם מהמוצג. בתערובת בה קיים פרופיל בולט, המשמעות היא שאחד ממקורות ה-DNA שבדגימה תרם באופן משמעותי יותר DNA מיתר התורמים לתערובת, ולכן ניתן בבירור להבחין בפרופיל שלו מיתר התורמים. פרופיל בולט דינו כפרופיל יחיד, ולכן ניתן לתת עליו אומדן סטטיסטי.

2. לא ניתן לקבוע בבירור כמה תורמים בדיוק תרמו לתערובת. כן ניתן לקבוע מספר תורמים מינימאלי. במקרה דנן, לתערובת הפרופילים שהתקבלה מהסרט הדביק (סעיף 2 אזור א) תרמו לפחות 3 תורמים. לתערובת בפרופילים שהתקבלה מהסרט הדביק (סעיף 2 - אזור ב') תרמו לפחות 2 תורמים.

3. הסרט הדביק נדגם בזירה, ולכן אין באפשרותי לקבוע באיזה צד הופק ה-DNA .

4. אין באפשרותי לקבוע כיצד הגיע ה-DNA של החשוד, שהשתמש בכפפות, למוצג. ייתכן שהוא חתך את הסרט הדביק באמצעות הפה. כמו כן ייתכן שהתרחשה העברה שניונית של ה-DNA מאזורים אחרים חשופים בגופו של החשוד, בהם נגע עם הכפפות ואז נגע בסרט הדביק. אולם תשובות אלה הן ספקולציות וטובות כמו כל ספקולציה אחרת שתינתן בנידון."

13. מר משיח גם הגיש את תיק העבודה שלו (ת/18).

14. המתלונן אחמד נסאר מסר 4 הודעות במשטרה. בהודעה הראשונה מיום 12.1.14 שעה 21:01 (ת/27) הוא מסר :



"....אני ישבתי במשרד, והילד פאדי היה מסתובב בחנות וראיתי אותו בשעה 18:20 ליד הכניסה לחנות, ואני ראיתי שפאדי עומד וצוחק וראיתי 2 אנשים נכנסו, רעולי פנים עם כפפות שחורים, וראיתי אותם תופסים את הילד ומושכים אותו לכיוון המשרד שבו אני הייתי, ואז היה אחר גבוהה שאמר לנו לשבת, וביד החזיק אקדח גדול מאוד, וכיוון אותו לעברנו ואמר בערבית תוציאו את כול הכסף שיש לכם, ואמר שהם צריכים 10000 ₪, ואני אמרתי שאין לנו כסף בכלל ושייקחו דברים, והוא אמר שנוציא כול מה שיש לנו בכיסים אני הוצאתי את כל מה שהיה לא היה לי כסף ואז הוא פנה לילד פאדי ואמר לו תוציא הכל, ולפאדי היה ארנק והוא נתן אותו לבחור והוא הוציא את הכסף שהיה בו 700 ₪, ואז הוא צעק לי להתכופף ונתן לי מכה עם הנשק בראש (אני גדי לוי רואה שריטה עמוקה בצד שמאל ליד האוזן ודם) ושם לי דבק על הפה, ואז כיבה את כול האורות שהיו במשרד והוא כיבה אותם בעצמו וכל האורות בחנות וגם בחוץ הוא כיבה אותם, ואחד מהם שזה הנמוך יותר נשאר איתי במשרד והגדול לקח את הבין עם האקדח שלו, ואמר לו תן לי את מפתחות הרכב שלך וגם מה הקוד, לא שמת לי לב אם הוא רשם את זה, והבחור הנמוך יותר שנשאר איתי לא ראיתי עליו אקדח, והמשרד אני שמעתי את הבחור הגבוהה אומר לילד תוציא את המסכים ותעמיס אותם, ואני שמעתי רעש שהילד מעמיס את המסכים ברכב, ואז אחרי כמה זמן שאני לא יודע הם חזרו הילד והבחור לחנות, ואז הוא אמר תסגרו עכשיו את החנות עם דלת הברזל, ואני סגרתי את החנות מבחוץ, ואז הגבוהה לקח את הרכב לבד ונסע, הבחור השני שעכשיו לקח את האקדח מהבחור הגבוהה הוביל אותנו מסביב לחנות, והשני נסע, ומסביב לחנות חיכינו עשר דקות ואז הגיע הרכב עם הבחור השני והחזיר את הרכב, ואז הבחור הגבוהה פתח את הבגאז' מדובר בשברולט פרייבט ופתח את הבגאז' ואמר לפאדי להיכנס לבגאז' ופאדי נכנס ואז הוא צעק עלי ואמר לי שגם אני יכנס בפנים ונתן לי את המפתחות וזרק אותי בבגאז' וסגר אותו, ואחרי חמש דקות פתחתי את הבגאז' עם השלט - אפשר לפתוח אותו עם השלט ויצאנו, והלכנו לבית עם הרכב שלנו, אני רוצה להגיד לך ששניהם כול הזמן אמרו שאם המשטרה תדע מהמקרה הילד שלך ימות..". (אציין כי השגיאות הופיעו במקור בהודעה וגם בהמשך).

לשאלת החוקר כיצד נראו הבחורים השיב :

"אחד גובהה כ-185, מבנה גוף שמן ושני נמוך קצת יותר ורזה".

הם לא הספיקו לראות משהו מהגוף שלהם כי היו רעולי פנים ולבשו שחורים כולל הכיסוי והכפפות.

אחמד נשאל אם הוא חושד במישהו והשיב בשלילה. הוא נשאל האם היה מישהו שהתעניין במסכים ולא קנה והשיב שלא היה כזה. נשאל האם הוא יכול להעריך מהיכן הם לפי המבטא והשיב כי :

"לפי המבטא אני חושב שהגבוהה הוא מהאזור שלנו, מדובר בערבית שמדברים באזור שלנו".

15. הודעה שניה מסר אחמד ביום 9.2.14 בשעה 17:10 (ת/28). בהודעה זו מסר פרטים על המסמכים שנגנבו.

16. הודעה שלישית מסר אחמד ביום 25.3.14 בשעה 17:44 (ת/29). מסר כי השודד שם לו על הפה "דבק, מדבקת ניילון, דק". לשאלה מהיכן לקח את הדבק השיב כי "היה לו גליל דבר קטן ביד והוא חתך את הדבק, אני לא זוכר איך הוא חתך אותו עם היד או עם הפה, לא יכול לזכור... הגליל הזה לא מוכר לי וזה לא היה אצלי בחנות, אני לא משתמש בדבק כזה, ואני בטוח שהוא הביא את הדבר אתו".

אחמד נשאל האם הוא מכיר את הנאשם והשיב:

"בטח אני מכיר אותו, הוא גם מהמשפחה, שלנו, קירבה רחוקה אבל הוא גם שכן שלי ואני מכיר אותו טוב טוב".

בהמשך הוא נשאל האם הנאשם הגיע אליו לחנות והשיב:

"כעשרה ימים לפני השוד נאסר הגיע אלי לעסק לבד ורצה לקנות מסך, הסברתי לו ואמרתי לו כמה זה עולה והוא הלך, וגם כמה ימים לפני השוד הילד שלי מוהנד אמר לי שנאסר התקשר אליו ואמר לו שיביא לו מסך לבית ושם הוא ישלם לו את הכסף, והילד אמר לו אין דבר כזה תגיע לחנות ותשלם ותקבל את המסך, ונאסר ענה לו אני נאסר יעני וניתק".

אחמד נשאל האם למישהו מהשודדים היה מבנה גוף דומה לזה של הנאשם והשיב:

"הבחור ששם עלי את הדבק בפה, זה בחור שדומה ליאסר נאסין במבנה הגוף, לגבי הדיבור אני לא זוכר אבל מבנה גוף בטוח שדומה מאד לנאסר יאסין".

17. בהודעה רביעית מיום 26.3.14 שעה 15:35 (ת/30) אמר כי מי ששם עליו את המדבקה על הפה היה הבחור "השמן, המלא בעל מבנה גוף בריא".

אחמד נשאל כיצד השודד שם עליו את הדבק והשיב:

"בהיותי בתוך המשרד בפנים, כאשר התחלתי לצעוק, ואז הוא שם לי את המדבקה על הפה ואחר כך שם את ידו על הכתף שלי והוריד אותי לרצפה, ואז השאיר את הבחור השני איתי

כשומר עליו ואחר כך הוא לקח את הבן שלי פאדי לכיוון הדלת הראשי. אני זוכר כי היה לו גלגל של מדבקה סלוטייפ בצבע לבן שקוף, ובגלל שהיה חושך במשרד לא שמתי לב איך חתך חתיכה של הסלוטייפ אשר שם לי על הפה".

לשאלה כיצד הוריד את המדבקה ענה:

"בהיותי מתחת לשולחן במקום בו הוריד אותי, ונשאר הבחור השני בגלל שהיה חושך אני הורדתי את המדבקה בעוד הייתי במשרד... אני זוכר כי הורדתי את המדבקה וזרקתי אותה מתחת לשולחן במקום בו הייתי מתכופף".

לדבריו, השוטרים הגיעו לעסק שלו בערך אחרי חצי שעה. הוא לא ראה איפה השוטרים תפסו את המדבקה כי הוא היה במשטרה ומסר עדות.

הוא השיב לחוקר כי אין להם בעסק סלוטייפ וכי הוא ראה את הגלגל המלא של סרט ההדבקה בידיו של החשוד.

18. פאדי מסר במשטרה 2 הודעות. בהודעה הראשונה מיום 12.1.14 שעה 21:50 (ת/31) תיאר את האירוע כדלקמן:

"...אני נכנסתי היה שעה 18:20 לערך, ואני עומד בכניסה לחנות, ואבא שלי היה במשרד החנות, ואז ראיתי 2 בחורים מגיעים מסביב לחנות שניהם היו רעולי פנים, אני צחקתי כי חשבתי שזה משחק, ואז הבחור הגבוהה תפס אותי מהיד, והכניס אותי לתוך המשרד של אבא, ואמר לי תביא את כל הכסף שיש לך בכיסים, אני הוצאתי את הארנק והיה שם 650 ₪ ו13 דינר שטר אחד של 10 דינר ושלו שמטבעות של אחד דינר והוא לקח אותם, ושאל אותי איפה הפלזמות אני אמרתי לו מה שיש בחנות, ואז הוא שאל אותי איפה מפתחות הרכב, אני שאלתי אותו איזה אוטו והוא אמר הרכב שלך, ואני יצאתי עם הבחור הגבוהה לרכב שלנו, ואז הוא אמר לי להניע את הרכב, והוא מחזיק ברובה, אני חושב שזה עוזי הנעתי את הרכב עם הקוד, ואז הוא אמר לכבות את החשמל, והוא כיבה את כל האורות ואמר לי אם יגיע משהוא אני יגיד לו שיש קצר ואמר לי להעמיס את המסכים, אני העמסתי 5 מסכים לרכב ואחרי שהעמסתי את המסכים הוא באיומי האקדח החזיר אותי לחדר איפה שאבא, ואמר לאבא שלי שאם הוא יגיד במשטרה מה קרה הוא יהרוג אותי, ואז הוא אמר לנו לסגור את החנות וסגרנו את החנות והצטרפו לבחור השני שעכשיו החזיק ברובה, וחיכינו מאחורה, והבחור הגבוהה עלה לרכב ונסע, עם הרכב שלנו ואחרי עשר דקות בערך חזר עם הרכב ללא המסכים, והוא פתח את הבגאז' ואמר לי להיכנס פנימה, ואני לא רציתי להיכנס אבל הוא דחף אותי בכוח פנימה ואז אמר לאבא שלי להיכנס גם לבגאז' ואבא שלי נכנס פנימה לבגאז' ונתן לאבא שלי את השלט ואמר לו עוד עשר דקות תצא

ואחרי שהלכו אבא פתח את הבגאז' ועלינו לרכב ונסענו הביתה".

לבקשת החוקר הוא תיאר איך נראו :

"אחד גבוהה ושמן והשני נמוך יותר 170 לערך ושמן, הם לבשו בגדים שחורים...לפי המבטא זה מהאזור".

הוא לא הבחין במשהו חשוד. לא היה בהם משהו מיוחד.

19. בהודעתו מיום 26.3.14 שעה 16:41 (ת/32) נשאל פאדי אם הוא מכיר את הנאשם והשיב שהוא מכיר אותו מהכפר והוא שכן שלו ויש גם קרבת משפחה רחוקה. הוא נשאל אם ראה גליל סלוטייפ או סרט הדבקה בידי מישהו מהחשודים והשיב:

"לא. כי אני הייתי מחוץ למשרד איפה ששמו לאבא שלי את המדבקה על הפה... אני לא ראיתי מי שם מדבקה לפה של אבא שלי, אבל אני יכול לומר לך כי מי ששם לאבא שלי את המדבקה זה הבחור המלא והשמן כי החשוד השני היה איתי והחשוד המלא היה עם אבא שלי במשרד כאשר זה קרה".

הוא לא ראה חתיכת מדבקה זרוקה על הריצפה במשרד של אביו וגם לא ראה את אביו עם מדבקה על הפה הוא הוסיף:

"אבל כשהייתי בפינה מחוץ למשרד בסמוך לדלת שמעתי שאבא שלי מנסה לדבר ולצעוק אבל לא יוצא לו קול וזה היה קול כמו מ מ מ ולא היה מובן".

20. דו"ח תפיסת מוצגים נוסף (ת/33) הוגש בהסכמה. מדובר בדו"ח ת/2 עליו הוסף בכתב יד, כי ביום 9.2.14 נמסרו המוצגים לידי מוחמד סואעד.

21. בנוסף, הגישה המאשימה, בהסכמה, תמונות של הזירה, של אחמד וכן דיסקים של החקירות של הנאשם.

הנאשם

22. הנאשם נחקר באזהרה ביום 20.1.14 שעה 15:41 (ת/19) ונאמר לו כי הוא חשוד כי ביום 12.1.14

בסמוך לשעות הערב שדד יחד עם אחר עסק למוצרי חשמל בעראבה השייך לאחמד ושדד מסכי טלויזיה ומכשירי פלפון. כן הודע לו על זכותו להיוועץ בעורך דין. הנאשם השיב כי אינו רוצה עורך דין וכי לא שדד איש ומעולם לא גנב מאיש. הוא הוסיף כי **"ואני שמעתי בכפר מדברים כי אני קשור לשוד אבל זה לא נכון"**. הנאשם אמר כי ביום 12.1.14 בין השעות 17:00 עד 19:00 לא היה סמוך לעסק של אחמד, אלא היה בביתו. הוא היה בבית וגם בבית הוריו. באותו יום היה גשם, הוא היה חולה ולא יצא מהבית.

הנאשם אישר כי ביקר בעסק של אחמד לפני חודש.

23. על פי דוחות הפעולה שהגישה המאשימה נעשו ניסיונות לאתר את הנאשם ביום 19.3.14 (ת/23). אביו מסר כי הוא הנאשם אינו בבית וכי הוא עובד בתל אביב. הושארה בביתו הזמנה לבוא לתחנה.

24. על פי דוח פעולה מיום 23.3.14 שעה 17:00 (ת/24) הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם במועד זה, על מנת לעכבו לחקירה בחשד לביצוע שוד. נרשם כי הבית סגור ואין מענה. בסוף הדוח נרשם **"לציין כי בוצעו בעבר מספר ביקורים והושארו לו הזמנות והנ"ל לא הגיע"**.

25. הנאשם נעצר ביום 23.3.14 שעה 22:10 (ת/25, ת/26). לנאשם נאמר כי סיבת המעצר היא **"שוד"** ותגובתו היתה **"אני לא אשם"**.

26. הנאשם נחקר בשנית ביום 23.3.14 שעה 22:24 (ת/20). החקירה התקיימה לאחר שהנאשם שוחח בטלפון עם עורך דינו. גם בחקירה זו נאמר לנאשם כי ביום 12.1.14 הוא שדד, יחד עם אחר, את החנות של אחמד. גם הפעם השיב הנאשם: **"דוקא בתיק הזה אני לא אשם ואני בטוח בעצמי חיים שלי לא עשיתי דבר כזה ולא יעשה"**. כאשר נאמר לנאשם כי בידי המשטרה ראייה הקושרת אותו לשוד השיב כי הוא בטוח שהוא לא קשור לשוד וכאשר התבקש להסביר כיצד יש בידי המשטרה ראייה הקושרת אותו לשוד חזר והשיב כי אינו קשור.

הנאשם נשאל שוב היכן היה ביום 12.1.14 והשיב כי היה בבית וכבר חקרו את אמו ואת אביו, והם אמרו לחוקר שהוא היה בבית.

27. הנאשם נחקר בשלישית ביום 26.3.14 שעה 18:28 (ת/21). נאמר לנאשם כי הוא חשוד בשוד מזוין, החזקת נשק שלא כדין ותקיפה חבלנית. הנאשם אישר כי הוא מכיר את אחמד. הוא קרוב משפחה והוא קונה אצלו רכוש ועד עכשיו לא שילם לו חוב של 3,000 ₪. לגבי פאדי אמר כי הוא לא מכיר אותו אבל יכול להיות שהוא מכיר אותו בפנים. הנאשם אמר כי אין לו נשק ומעולם לא החזיק בנשק.

הנאשם נשאל פעם נוספת היכן היה ביום 12.1.14 והשיב כי בבוקר לקח את ילדיו לבית ספר, אחרי זה ביקר את הורי אשתו ולאחר מכן היה בבית כי היה גשום והוא לא בטוח שביקר אצל הורי אשתו.

לדברי הנאשם בשעות אחר הצהריים הוא לא יצא מהבית ובאותו יום הוא לא היה בחנות של אחמד.

הנאשם חזר והכחיש כי ביצע שוד בחנות של אחמד וכאשר נשאל מדוע שם לאחמד סילוטפ על הפה השיב "אני אומר לך לא הלכתי אתה אומר לי שמת לו". הנאשם נשאל מתי החזיק לאחרונה סילוטפ והשיב "מה יש לי עם סילוטפ, מה אעשה בו, מה יש להשתמש בו, נגמר המלחמה עם סאדם". כאשר נאמר לנאשם כי נתפס על ידי המשטרה הסילוטפ שלו חזר ואמר כי הוא לא שלו, והוא לא יודע כיצד הגיע לפיו של אחמד. גם כאשר נאמר לו כי נמצא DNA שלו על סרט הדבקה שנלקח מהעסק של אחמד השיב כי זה לא נכון.

הנאשם נשאל אם הוא יודע איזה רכב יש לאחמד והשיב כי יש לו וולקסווגן וסיטרואן. כאשר נשאל אם יש לאחמד שברולט מליבו בצבע שחור השיב כי אינו יודע.

28. מנהלת בית הספר היסודי בעראבה הצהירה ביום 27.3.14 (ת/9) כי אין לימודים בבתי הספר היסודיים בימי ראשון ושישי.

29. הנאשם העיד בבית המשפט. לדבריו, הוא מכיר את אחמד ושניים מהבנים שלו, כי הוא קרוב משפחה שלו ויש לו חנות רהיטים והוא קונה אצלו לפעמים בחנות. הוא קנה אצל אחמד ספה בסכום של 3,000 ₪ ולא שילם לו עליה כי היה במצב כלכלי לא טוב.

הנאשם העיד כי הוא לא זוכר בדיוק מה עשה ביום האירוע, אבל הוא לא יצא מהבית. הוא התבלבל כאשר אמר במשטרה כי באותו יום לקח את הילדים לבית ספר. זה היה חודש או חודש וחצי לאחר האירוע ואם היה נשאל סמוך לאירוע היה אומר שבאותו יום לא יצא מהבית. הוא התבלבל כי השוטר הכניס אותו ללחץ כי זו פעם ראשונה שהוא נחקר על דבר כזה, דבר שלא עשה ואין לו כל קשר אליו.

לדברי הנאשם הוא לא יודע כיצד הגיע הDNA שלו לחתיכת הצלוטייפ שהיתה בחנות. יכול להיות כשנכנס לחנות של המתלונן או לחנות אחרת, חנות לחומרי בניין או במכולת ליד הבית, הוא נגע בסלוטייפ שהיה שם. ביום האירוע הוא היה בבית ולא בחנות של אחמד, והוא היה בחנות חודש או חודשיים לפני כן.

30. בחקירה נגדית אמר הנאשם כי היה ביחסים טובים עם אחמד. לפני האירוע הוא היה נכנס לחנות שלו וגם היה במשרד. הוא לא היה בחנות שבוע או שבועיים לפני האירוע ולא התעניין במסכי טלוויזיה. הוא לא דיבר עם בנו של אחמד, מוהנד, על רכישה של מסך טלוויזיה וגם לא התקשר אליו כמה פעמים וביקש שישלחו לו טלוויזיה הביתה. הוא לא יודע להגיד מדוע מוהנד אמר כי הוא התעניין במסכי טלוויזיה

ואין ביניהם כל סכסוך.

לגבי דבריו בחקירה כי לקח את הילדים לבית הספר חזר ואמר כי התבלבל בימים מהלחץ ומאחר והחקירה היתה כחודשיים לאחר האירוע. הוא הוסיף כי לא היה מרוכז בחקירה לאחר שנעצר פעם שניה על דבר שלא עשה. כן אמר כי כשהוא לא עובד, הוא תמיד מלווה את ילדיו לבית הספר. הוא יודע שהתבלבל כי הוא חזר ובדק את החקירות ואת הימים וראה שתאריך השוד זה ביום א' וביום א' אין לימודים. הנאשם חזר ואמר כי הוא היה בלחץ וכי **"זו הפעם הראשונה שאני נעצר, ונעצר על דבר שלא עשיתי"**. בהמשך החקירה הודה כי הוא כבר נעצר בפעם קודמת.

בהמשך החקירה הנגדית אמר כי ישב בביתו עם הוריו אחותו. הוא לא זכר שעות מדויקות בהן היה בדירה, שנמצאת קומה מתחת לדירתו. הוא הוסיף **"אני ירדתי ועליתי. לא תחמתי את הזמן. אני עולה ויורד, מדבר איתם...אני עולה ויורד והכל במתחם הבית של ההורים. אילו ידעתי שאני אבוא ואחקר, הייתי עושה לך רשימה בדיוק"**.

ב"כ המאשימה הטיחה בפני הנאשם כי ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, תוך חזרה על כל עובדות כתב האישום, והנאשם חזר וכפר בכל העובדות וטען כי אין לו כל קשר לענין הזה.

ב"כ המאשימה שאלה את הנאשם כיצד הגיע DNA שלו לסלופייפ שנתפס בחנות של אחמד ותשובתו היתה שגם הוא רוצה לדעת את התשובה. בהמשך, אמר שאחמד מכיר אותו טוב טוב ומכיר את הגוף שלו.

לדברי הנאשם, כאשר הוא הוזמן למשטרה בפעם הראשונה הוא הגיע לתחנה ולקחו ממנו דגימה. הוא שאל אם יש חקירה ואמרו לו שאין חקירה. הוא שאל לשם מה לוקחים ממנו דגימה ונאמר לו שאם לא יתן דגימה יעצרו אותו. הוא ביקש מהשוטר לחכות שימצא עורך דין אך השוטר אמר שאין צורך. באותו מועד הוא לא נעצר.

סיכומי הצדדים

31. ב"כ הצדדים הגישו סיכומים בכתב וביום 12.7.15 השלימו את טיעוניהם בעל פה.

32. ב"כ המאשימה טענה כי הובאו ראיות שיש בהן לבסס, ברמה של למעלה מספק סביר, כי אחד השודדים, ששדד את החנות למוצרי חשמל שבבעלות אחמד ובנו פאדי ביום 12.1.14 סמוך לשעה 18:20 היה הנאשם, וכי לאחר שבקשתו לקבל לרשותו מסך טלוויזיה מהחנות סורבה, הוא הצטייד בנשק ושדד את החנות, יחד עם אחר, כמפורט בכתב האישום.

33. ב"כ המאשימה הפנתה לעדותו של אחמד, כי בהמשך לצעקות שלו, הדביק אחד השודדים על פיו סרט

דביק. בהמשך האירוע הסיר אחמד את הסרט הדביק מפיו זרק אותו על רצפת החנות מתחת לשולחן השוטרים שהגיעו לזירת האירוע מצאו את פיסת הסרט הדביק מתחת לשולחן. פיסת הסרט נשלחה למז"פ ונמצא עליה, בשני מקומות שנדגמו, DNA השייך לנאשם. כאמור בחוות הדעת המומחה שהוגשה על ידי המאשימה, על פי האומדן הסטטיסטי שכיחות הפרטים באוכלוסיה שהינם בעלי פרופיל DNA כפי שהתקבל, נאמדת ליותר ממילארד פרטים .

34. ב"כ המאשימה טענה כי ראיית DNA הוכרה כראיה קבילה. המדובר בראיה נסיבתית, הכפופה להסבר תמים של הנאשם, ולנאשם לא היה כל הסבר סביר להימצאות DNA שלו על פיסת הסרט. יתרה מזאת, על פי ההלכה, ניתן להרשיע את הנאשם על סמך ראיית DNA אף כשהיא עומדת לבדה, לא כל שכן כאשר יש ראיות מחזקות, כפי שקיים במקרה זה.

35. בהקשר זה של ראיית DNA טענה ב"כ המאשימה כי העובדה שה DNA של הנאשם נמצא בתערובת פרופילים אינה פוגמת בממצא הברור והחד משמעי. כמו כן טענה כי העובדה שעל ידיו של השודד היו כפפות, אינה מאיינת את האפשרות של DNA של הנאשם הגיע לסרט הדביק, כאשר בנסיבות היה צורך לקרוע את הסרט מגליל הסלוטייפ על מנת להדביקו על פיו של אחמד, וכפי שציין המומחה בחוות דעתו יתכן ונעשתה העברה שניונית של ה- DNA מאזורים חשופים בגופו של החשוד בהם נגע עם הכפפות, ואז נגע בסרט הדביק.

36. ב"כ המאשימה הוסיפה כי העובדה שנמצא DNA של אחמד על הגליל ולא של הנאשם אינה מעלה ספק באשמת הנאשם. אמנם המתלוננים טענו כי הסרט הדביק אינו מוכר להם ואין להם כזה בעסק, אך בהחלט תיתכן העברה של DNA המתלונן במהלך האירוע, כאשר המתלונן העיד כי ראה את הגליל בידיו של השודד והשודד היה עם הגליל כאשר הדביק את הסרט על פיו של אחמד.

37. באשר לראיות המחזקות טענה ב"כ המאשימה בראש וראשונה לקיומו של מניע לביצוע העבירה - הנאשם היה באותה תקופה בקשיים כלכליים והיה לו חוב בחנות. הנאשם הגיע כעשרה ימים קודם השוד לחנות הנאשם וביקש לקנות טלויזיה וכמה ימים לפני אירוע השוד צלצל הנאשם אל למוהנד, בנו אחמד וביקש ממנו שיביא לו טלויזיה לביתו ושם ישלם לו עליה אולם בקשתו סורבה.

38. ראיה מחזקת שניה לה טענה ב"כ המאשימה היא דימיון בתכונות פיזיות בין השודד לנאשם והכרות עם המתלוננים - לטענת ב"כ המאשימה עוד בטרם עלה שמו של הנאשם, תאר אחמד את אחד השודדים כגבוה, בעל מבנה גוף שמן שעל פי מבטאו הוא מאזור המגורים של אחמד. תאור זה מתאים לנאשם ובהמשך, לשאלת החוקר, אישר אחמד כי הבחור שהדביק על פיו את הסרט הדביק דומה במבנה גופו לנאשם.

עוד הוסיפה כי השודד הכיר את המתלוננים ואת העסק וידע שאין עוברים ושבים במקום וניתן לבצע את השוד

ללא הפרעה . השודד ידע היכן האורות בחנות, היכן הרכב ואף ידע שהמתלוננים הם אב ובנו והשודד אמר לאחמד כי אם יודיע למשטרה בנו ימות.

39. ראיית חיזוק שלישית היא טענת האליבי שלא הוכחה והתנהלות הנאשם, שטען בתחילה כי לקח את בניו לבית ספר, לא זכר אם נסע לבקר את הורי אשתו ובהמשך טען שהיה בבית ואצל הוריו. הנאשם גם לא הביא את בני משפחתו לחזק את גרסתו וטענת האליבי שלו היא טענה בעלמא.

40. בנוסף, טענה ב"כ המאשימה להתנהלות מפלילה של הנאשם, שלא הגיע לחקירה במשטרה למרות שזמן מספר ימים קודם.

41. באשר לטענת ההגנה לפיה לא הוכחה שרשרת המוצג בכל הקשור לסרט הדביק, לאחר שהמאשימה לא הביאה ראיות המצביעות באופן הרמטי היכן היה המוצג בכל פרק זמן נתון- טענה ב"כ המאשימה כי בחינת הראיות צריכה להיעשות במהות ולא באופן טכני ובחינה שכזו מובילה למסקנה כי הסרט שנבדק הוא הסרט הדביק שנלקח מזירת העבירה וכי הוא נבדק מול DNA הנאשם ונמצא מתאים כאמור בחוו"ד מז"פ.

בהמשך סקרה ב"כ המאשימה את הראיות שהובאו מרגע תפיסת הסרט הדביק עד בדיקתו במז"פ.

42. במהלך שמיעת הראיות ביקשה המאשימה להוסיף ראיות חדשות בענין שרשרת המוצג. ב"כ הנאשם התנגד להגשת ראיות אלה וטען כי מדובר בהשלמת חקירה אסורה.

ככל שידרש - אתייחס להלן לכל סוגיית שרשרת המוצג והראיות הנוספות.

43. ב"כ המאשימה טענה כי לאחר שהוצגו ראיות ה-DNA והראיות המחזקות, יש לברר האם הראיות הנסיבתיות מתיישבות עם תרחיש תמים מבחינתו של הנאשם - תרחיש שצריך להיות ממש, ריאלי ומתקבל על הדעת. הסברו של נאשם צריך להיות אמין ולכן - משקלו של הסבר כבוס דל ביותר, אלא אם ניתן הסבר לכבישתו.

44. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם לא הציג כל תרחיש אשר יש בו ליצור ספק סביר, שיש בו להוביל לזיכוי. יתרה מכך, ב"כ המאשימה טענה כי גרסת הנאשם בבית המשפט, היא גרסה כבושה שאינה סבירה ואינה מתקבלת על הדעת בנסיבות העניין - הנאשם הרחיק עצמו מגליל הסלוטייפ וכשנשאל כיצד הגיע DNA שלו לסרט ענה כי אין לו מושג . לאחר מכן ענה כי במסגרת עבודתו עם אחיו הוא נכנס לפעמים לחנות חומרי בניין וקנה סלוטייפ ולאחר מכן אף טען כי נגע בכל הדברים בחנות שהיה בה. הנאשם אמר כי עבד בקידוחים ורק כאשר טען כי קנה סלוטייפ טען כי עבד בשיפוצים - גרסה שהיא כבושה בעליל. כמו כן לא הביא את אחיו לתמוך בגרסתו כי בא במגע עם סלוטייפ ו/או עם חנות לחומרי

בנין.

45. באשר לטענת הנאשם בדבר מחדלי חקירה טענה ב"כ המאשימה כי השאלה אותה יש לבחון היא לא אם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך טובה או יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של הנאשם והתאפשר לו להתגונן כראוי. הנאשם שוחרר ממעצר 3 ימים לאחר הארכת המעצר ונעצר שוב רק לאחר גילוי ה-DNA הראשוני על הסרט הדביק. העובדה ששליחת המוצגים למעבדה התעכבה לא פגעה במהימנות הראיה או בהגנת הנאשם.

46. ב"כ המאשימה טענה כי טענת האליבי של הנאשם נבדקה ולא בוצעו בתיק פעולות או מחדלים שיש בהם כדי לקפח את הגנת הנאשם, ודאי לא במידה הדרושה לזיכוי.

47. ב"כ הנאשם טען כי לאחר עיון בחומר החקירה, הבינה ההגנה כי אין בחומר זה כדי להביא להרשעת הנאשם. לפיכך, הסכימה ההגנה כי המאשימה תגיש את כל החומר עליו היא מבקשת להסתמך, ללא חקירה נגדית של העדים. בנוסף, הוסכם כי אחמד ופאדי חוו את שמתואר בכתב האישום, אלא שטענת ההגנה היא כי הנאשם אינו קשור לזה, דהיינו הנאשם הודה כי התקיים ארוע שוד כמפורט בכתב האישום, אלא שזהות השודדים אינה ידועה.

לפיכך, טען ב"כ הנאשם כי בסיכומים יתמקד אך ורק בשאלה שבמחלוקת - האם הנאשם ביצע את השוד בחנותו של אחמד בתאריך 12.1.14 או לא.

48. ב"כ הנאשם טען כי המאשימה טענה כי יש להרשיע את הנאשם על סמך הימצאות שרידי DNA של הנאשם על חתיכת סרט דביק, אשר שימשה לחסימת פיו של אחמד לבל יצעק במהלך השוד. מאידך, עמדת ההגנה היא כי המאשימה לא הצליחה להוכיח את זהותו של השודד מעל לכל ספק סביר ובהקשר זה טען כי מחדלי חקירה מהותיים של היחידה החוקרת היו חייבים להביא לפסילת ראיות ה-DNA באופן מלא ולחלופין להעניק לה משקל ראיתי נמוך ביותר. לטענתו, ראיה זו היא הראייה היחידה אשר נמצאה על גבי חפץ נייד, כאשר אל מול ראיה זו עומדת טענת האליבי של הנאשם, אשר לא הופרכה כלל.

לפיכך טען ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

49. ב"כ הנאשם סקר את הליכי החקירה והמעצר של הנאשם. בין היתר היפנה להליך המעצר הראשון של הנאשם ביום 20.1.14 (שמונה ימים לאחר מועד השוד). המאשימה ביקשה לעצור את הנאשם על סמך מידע מודיעיני, אשר התחזק בראיה אשר קושרת את הנאשם לאירוע. ברשימת הפעולות שיש לבצע נרשם כי יש לקבל מהמעבדות תוצאות לגבי הממצאים בזירה ולדגום מהנאשם דגימות DNA ולהשוותן במעבדה. הנאשם שוחרר מן המעצר ביום 24.1.14 וביום 23.3.14 נעצר פעם נוספת וביום 31.3.14



הוגש נגדו כתב האישום.

לאחר שההגנה בחנה את כל חומר הראיות בתיק, קיבלה רשימת חומר החקירה מלאה ומפורטת, הסכימה ההגנה להגיש את מלוא חומר החקירה ולעבור לחקירה של הנאשם ולהגיש סיכומים ורק אז החלה ב"כ המאשימה במקצה שיפורים, על מנת לאתר חומר נוסף מתוך ניסיון לתקן את מחדלי החקירה בתיק. בשלב זה איתרה ב"כ המאשימה מסמכים שלטענתה היו בתיק עוד בשלב החקירה ולא הועברו להגנה.

ב"כ הנאשם טען כי בסופו של דבר הוסיפה המאשימה 30 מסמכים ו- 8 עדי תביעה ואף שויתר על העדת העדים, עמדה ב"כ המאשימה על כך שיעידו בבית המשפט ויתנו הסברים בקשר למסמכים אלו.

50. בהתייחס לראיות המחזקות להן טענה המאשימה טען ב"כ הנאשם כי דמיון בתכונות פיזיות בין השודד והנאשם וההכרות עם הנאשם, אינם יכולים להוות ראית חיזוק, וההיכרות המוקדמת בין המתלוננים והנאשם דווקא פועלת לזכותו של הנאשם.

51. באשר לגרסת האליבי של הנאשם טען ב"כ הנאשם כי הנאשם טען למן הרגע הראשון כי אינו מעורב בשוד ומסר טענת אליבי שלא הופרכה. הוא סיפר כי הוא מכיר את המתלונן ומיוזמתו מסר על החוב הכספי, באשר לטענה כי הנאשם ביקש לרכוש מסך טלויזיה יש בתיק רק מזכר של החוקר נדים שחאדה ששוחח עם מוהנד אך ממוהנד לא נגבתה הודעה מסודרת וככל שהמאשימה היתה סבורה כי יש חשיבות לשיחות הטלפון בין מוהנד והנאשם היא היתה יכולה להוציא פלט שיחות - דבר שלא נעשה.

52. בנוסף טען ב"כ הנאשם כי אין לזקוף לחובת הנאשם את הטעות באשר למעשיו בבוקר הארוע וגרסתו לפיה לקח את הילדים לבית הספר. הנאשם הסביר מדוע התבלבל ובכל מקרה - הדבר לא יכול לפעול לחובתו, כאשר השוד בוצע בשעות הערב. הנאשם חזר וטען כי במשך כל היום היה עם בני משפחתו וגם אם יש אי דיוקים בגרסתו, אין הדבר משלים את החוסרים שבראיות המאשימה.

53. באשר לאי הבאת בני המשפחה כעדים לחיזוק גרסת האליבי טען ב"כ הנאשם כי בני המשפחה מופיעים ברשימת עדי התביעה ולפיכך יש לזקוף את אי הבאתם לחובת המאשימה.

54. ב"כ הנאשם טען כי אין לראות בהתנהלות הנאשם חיזוק לראיות המאשימה.

55. ב"כ הנאשם טען כי צוות החקירה עשה ניסיון לאתר מצלמות אבטחה מסביב לעסק וכי החוקר בהאא עלואן אף ערך זכ"ד לפיו צפה בסרטונים "אך לא הבחין בשום דבר חריג". לטענתו, אין הסבר למה הכוונה ב"דבר חריג" אך בכל מקרה הנאשם לא נראה בסביבת העסק.

56. באשר לראיית ה-DNA טען ב"כ הנאשם כי לאור מחדלי החקירה המהותיים הקשורים לתיעוד ושמירת שרשרת הראיות ראייה זו אינה קבילה וככל שבית המשפט יראה לקבלה, הרי שמשקלה הראייתי נמוך ביותר, הן לאור המחדלים והן לאור העובדה שנמצאה על חפץ נייד שאינו יכול לקשור את הנאשם באופן חד משמעי לשוד.

57. גם ב"כ הנאשם סקר את שרשרת המוצג שהובאה על ידי המאשימה והדגיש במיוחד כי לאחר תפיסת הסרט אין פירוט מדויק של מספר השקיות לתוכן הוכנס כל אחד מהמוצגים, אין פרוט היכן נשמרו המוצגים מרגע תפיסתם בזירה ועד העברתם לתחנת משגב ואין פרוט למי הועברו המוצגים וכיצד. בסיום הסקירה הרחבה טען ב"כ הנאשם כי כל שרשרת הראיות בקשר לפיסת הדבק היתה פגומה מיסודה וכי מדובר בפגמים היורדים לשורשו של ההליך.

58. בכל מקרה, טען ב"כ הנאשם כי אין להרשיע את הנאשם על סמך ראיית ה-DNA כראייה יחידה ודי בעובדה שהראייה נמצאה על חפץ נייד כדי לקבוע זאת, וכי במצטבר עם מחדלי החקירה הרבים - יש להורות על זיכוי הנאשם.

59. ב"כ הנאשם טען כי אין למאשימה הסבר כיצד הגיע ה-DNA לסרט הדביק וכי לא ניתן לקבוע ממצאים עובדתיים על סמך תיאוריות של מומחה מז"פ. בנוסף, תמוה כיצד יתכן שעל הסרט הדביק נמצא DNA של הנאשם ולא נמצא DNA של אחמד, שעל פיו הוצמד הסרט הדביק הנ"ל. בנוסף, על גליל הסרט נמצא DNA של אחמד, למרות שהעיד כי הגליל לא מוכר לו, לא היה בעסקו והוא לא משתמש בו ולעומת זאת, על הגליל לא נמצא DNA של הנאשם.

ככל שאחמד משקר והיה בעסקו גליל הסרט הדביק, יתכן אפילו שהנאשם נגע בו כאשר ביקר בחנותו של אחמד, ואין מחלוקת כי ביקר בחנות עובר לאירוע.

60. לסיכום חזר ב"כ הנאשם וטען כי המאשימה לא עמדה בנטל ולא הצליחה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא זה שביצע את השוד בחנות של אחמד ביום 12.1.14 ולפיכך ביקש לזכותו.

ב"כ הנאשם טען כי הוא התנגד להשלמות החקירה והעדת העדים הנוספים וכי לאור החלטת בית המשפט כי בהכרעת הדין יבחן האם העדות שנמסרה על ידי השוטרים מהווה השלמת חקירה אסורה או לא - הוא חוזר וטוען כי אין לקבל ראיות אלו ולהכשירן.

61. בדיון בפני הפנתה ב"כ המאשימה לטיעוני ב"כ הנאשם באשר לשרשרת המוצג. בנוסף טענה כי העובדה המכרעת היא שה-DNA של הנאשם כן נמצא על הסרט הדביק, כאשר היא אינה יכולה לתת הסבר למה שאינו קיים על מוצג זה.

62. באשר לטענת האליבי טענה ב"כ המאשימה כי נטל ההוכחה הוא על הנאשם וגם אם עדי האליבי הופיעו ברשימת עדי התביעה, לאחר שהמאשימה ויתרה על העדתם לא היתה מניעה כי הנאשם יזמנם לעדות.

63. הוא הדין במניע- כאשר ההגנה ויתרה על העדתו של מוהנד.

64. ב"כ הנאשם חזר שוב על הטענות בדבר שרשרת המוצג וכן טען כי יש לתת לראיית ה DNA, ככל שתתקבל, משקל נמוך וכי לא הוכח שפיסת הדבק שימשה לחסימת פיו של אחד. כן לא הוכח מאיזה חלק בגוף הופק ה DNA .

דין

65. כאמור, ההגנה אינה כופרת בכך שביום 12.1.14 נשדדה חנותו של אחד, והשאלה היחידה שבמחלוקת הינה האם הנאשם הוא זה ביצע את השוד כפי שתואר בכתב האישום אם לאו.

66. הראיה המרכזית עליה מבססת המאשימה טיעוניה היא ראית ה- DNA שנמצאה על פיסת סרט דביק שנתפסה על ידי השוטר על רצפת משרדו של אחד. לפיכך, בשלב ראשון אבחן את "עוצמת" הראיה (או את "מהותה" כטענת המאשימה), ואת השאלה האם היא יכולה לשמש בסיס להרשעת הנאשם.

67. שאלת הפוטנציאל הראייתי שבראיית ה- DNA נידונה בפסק דינה של כבוד השופטת ע. ארבל בע"פ 149/12 אלמליח נ. מדינת ישראל (24.9.12) (להלן: "פרשת אלמליח"), אליו היפנו שני הצדדים בטיעוניהם כדלקמן:

"להשקפתי, ניתן בנסיבות מסוימות להרשיע נאשם על יסוד ראיית דנ"א הניצבת לבדה. אף לטעמי, יש לגזור לעניין זה גזירה שווה מההלכה הנוהגת בשיטתנו באשר לראיה של טביעת אצבע (בכפוף לאמור להלן). זו מורה כי ניתן לבסס הרשעה בפלילים על טביעת אצבע כראיה יחידה ובלבד שאין בראיות שבאו בפני בית המשפט הסבר "תמים" להימצאותה של הטביעה, במידה המקימה ספק סביר באשמתו של הנאשם...."

מו טביעת אצבע, גם ראיית דנ"א היא ראיה מדעית, נסיבתית, אשר ביכולתה לקשור את הנאשם לזירת העבירה עד כדי גיבוש אשמתו בביצועה. שתי הראיות מבוססות על השוואה בין ממצאי הזירה לבין נתוניו של הנאשם. ביחס לשתייהן ניזון בית המשפט מפיהם של מומחים לדבר. שתייהן אינן חסינות מפני טעויות אנוש, בין אם באיסופן, בין אם בטיפול בהן במעבדה או במקום אחר. יחד עם זאת, לשתייהן נוהגים לייחס אמינות רבה בעולם המדעי ובעולם המשפט גם-יחד, מתוך הנחה כי הקוד הגנטי וטביעת האצבעות ייחודיים הם לכל אדם ואדם (ראו: אמנון

סטרשנוב ראיות מדעיות ועדויות מומחים בבית המשפט רפואה ומשפט - ספר היובל 177, 179 - 181 (2001)). הודות לכך, זכו שתיהן למעמד של ראייה "ראשונה במעלה" (הלכת אלעיסווי, בפסקה 7 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה; ע"פ 9154/04 חנוכה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.6.05)). לא זו אף זו, יש שסוברים כי משקלה הראיית של ראיית דנ"א עולה על זה של ראיית טביעת אצבע (ראו: פלוצקי משקלה של ראיית DNA, בעמ' 174: "לדעתנו, משקלה הפוטנציאלי של ראית ה-DNA עולה עשרות מונים על משקלה הראיית של טביעת אצבע, אך בשלב זה, במערכות הקיימות, לא ניתן לממש פוטנציאל זה." אתייחס בהמשך לנימוק שבגיניו סבור פלוצקי כי לא ניתן לממש הפוטנציאל האמור).

לצד המשותף, קיים הבדל בין שני סוגי ראיות אלה. הקוד הגנטי של אדם טבוע בכל תא ותא בגופו, בעוד שטביעת אצבע מקורה בכף ידו או רגלו. ממצאי דנ"א עשויים אפוא להיות מופקים ממקורות רבים ומגוונים יותר (רוק, שיער, זרע, דם, תאי עור וכיוצא באלה). זאת ועוד, המקורות המסגירים את הקוד הגנטי שלנו עשויים "לנשור" מאתנו ולהתגלגל בקלות רבה יותר לזירת העבירה. הדוגמה הפשוטה ביותר לכך היא שיער שנתלשה מראשו של אדם ונחתה על דרך מקרה בזירה. אין בכך כדי לרמוז שטביעת אצבע היא ראייה "מפלילה" יותר מראיית דנ"א, אלא שדומה כי ריבוי המקורות שמהם ניתן להפיק דנ"א בשילוב אופיים הנייד, עשוי להוביל לחשש גדול יותר להימצאות מקרית של ממצאי דנ"א בזירה בהשוואה להימצאותה של טביעת אצבע. בשוויינו את ההבדל האמור לנגד עיננו, עולה כי אף שקיים דמיון רב בין הראיות האמורות, הרי שהסתמכות בלעדית על ראיות דנ"א מותירה פתח רחב יותר לנוכחות מקרית בזירה, כמו-גם להפללתו של אדם בקלות רבה יותר. הבדל זה ראוי שישליך על היקף המקרים שבהם תתאפשר הרשעה על יסוד ראייה יחידה מסוג דנ"א.

אם כן, לגישתי, אין מניעה עקרונית להרשיע נאשם אך על סמך ראיית דנ"א ולכן סבורתני כי אין לקבוע כלל גורף המונע זאת. ואולם כשם שאין לקבוע איסור גורף, כך גם אין לקבוע היתר גורף. הרשעה על בסיס ראייה יחידה של דנ"א צריכה להישמר למקרים יוצאי דופן - כל מקרה לגופו ולנסיבותיו. עליה להיעשות בזירות מרבית ואף ביד רועדת, נוכח העובדה שכל כובד המשקל מוטל על ראייה אחת ויחידה (השוו לדבריי בע"פ 10360/03 שדיד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 ([פורסם בנבו], 2.3.06)).

בבואו לבחון ראיית דנ"א הניצבת לפניו כראייה יחידה, על בית המשפט לתת את דעתו לפרוצדורה שבה בוצעה הבדיקה שהצמיחה את ממצא הדנ"א.נוסף לתקינות הבדיקה וגוף הממצאים שהתקבלו, יבחן בית המשפט את טיב הראייה ובכלל זה את סוג הדנ"א שבו מדובר (רוק, זרע, דם וכו'), המיקום ומספר המוקדים שבהם נמצא, האם מסגיר שימוש או פעולה מסוימים (זרע שנמצא באיבר מין של קורבן אונס, דם שנמצא על להב סכין) וכיוצא באלה נתונים שיש בהם כדי להשליך על ערכה הראיית של הראייה.

יש לזכור כי ראיית דנ"א היא ראייה נסיבתית, אשר הרשעה על בסיסה תתאפשר רק כל אימת שהמסקנה ההגיונית היחידה שנלמדת ממנה היא כי הנאשם אחראי בפלילים (הלכת קייס, בפסקה 6, והאסמכתאות שם). אם כן, משקל הראייה ואפשרות ההרשעה על-פיה יוכרעו

בהתחשב בהסבר שהציע הנאשם לנוכחות הדנ"א שלו בזירה. ככל שעלה בידו להציע הסבר מתקבל על הדעת או גרסה מזכה שיש בה כדי לטעת ספק סביר באשמתו, כי אז מובן שיש לזכותו, בדומה להלכה הנוהגת באשר לטביעת אצבע.

נשית לבנו גם לכך שראיות נסיבתיות, בשונה מראיות ישירות, טעונות היקשים ומסקנות בדבר התקיימות העובדות הישירות שיש להוכיח. בתיקים המבוססים על ראיות מסוג זה, עשוי להיות חלל ראייתי שבו רב הנסתר על הגלוי. לא כל שכן כאשר מדובר בראיה נסיבתית אחת ויחידה שעל פיה יישק דבר. לפיכך, הגם שראיית דנ"א עשויה לקשור את הנאשם ב"שלשלאות כבודות" למעשה העבירה, בלשונו של השופט חשין בפרשת אבו-חמאד, עדיין מצווה בית המשפט לבחון אם מתקיימים במלואם יסודות העבירה המיוחסת לנאשם. מנגד, נזכור כי לא כל ספק הנבט מחומר הראיות מוציא מכלל אפשרות את הרשעתו של הנאשם. הרשעה בפלילים מיוסדת כידוע על הוכחת אשמה מעבר לספק סביר, לא מעבר לכל ספק שהוא.

כללו של דבר, בבוא בית המשפט להעריך את משקלה של ראיית דנ"א הניצבת בבדידותה, שומה עליו לתת את דעתו לתקינות בדיקת הדנ"א, למידת הוודאות שבמצאי המומחים, לטיב הראיה ונסיבות מציאתה וכל זאת בשימת לב להסבריו של הנאשם ולאפשרות קיומה של גרסה מזכה בתשתית שלפניו".

68. בענייננו, ב"כ הנאשם לא חלק על מהימנות הבדיקה (להבדיל מהטענה בדבר מחדלים שנפלו בשרשרת המוצג) ועל כי אכן ה-DNA שנמצא על פיסת הדבק שייך לנאשם. יחד עם זאת לא השתכנעתי כי "המסקנה ההגיונית היחידה שנלמדת ממנה היא כי הנאשם אחראי בפלילים", וזאת מהטעמים הבאים:

- א. לא ניתן לקבוע מה מקור ה-DNA שנמצא על פיסת הדבק - האם מקורו ברוק, עור וכיוב'.
 - ב. אחמד העיד כי השודד הדביק על פיו פיסת דבק, אותה השליך מתחת לשולחן. אמנם פיסת הדבק נמצאה מתחת לשולחן ואולם לא נמצא עליה DNA של אחמד עצמו. אני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם כי עובדה זו שוללת את האפשרות שמדובר בפיסה שהודבקה על פיו של אחמד ולב"כ המאשימה לא היתה תשובה לטענה זו.
 - ג. בחנות של אחמד נתפס גם גליל של סרט דביק. על הגליל לא נמצא DNA של הנאשם ומאידך, נמצא עליו DNA של אחמד עצמו. אחמד העיד כי אין ולא היה לו גליל ברט דביק בחנות והוא אינו משתמש בדבק כזה ולא היה לו הסבר להימצאות DNA שלו על הגליל. גם לנאשם לא היה הסבר להימצאות DNA שלו על פיסת נייר הדבק. בנסיבות שכאלה, כאשר הן לנאשם והן למתלונן אין הסבר להימצאות DNA - לא ניתן לתת משקל לעובדה שהנאשם לא יכול היה לתת הסבר והדבר שקול למידת האמון שיש ליתן לגרסת המתלונן.
 - ד. הן אחמד והן פאדי מסרו כי שני השודדים היו רעולי פנים וכי על ידיהם היו כפפות. ככל שטענת המאשימה היא כי הנאשם חתך את פיסת הדבק מהגליל בשינוי - אין זאת כי DNA של הנאשם

היה צריך להיות גם על הגליל עצמו, ממנו נחתכה פיסת הדבק.

ה. המומחה מטעם המאשימה העלה השערה לפיה יתכן ומדובר ב"העברה" של ה-DNA ואולם ככל שמדובר ב"העברה" - כשם שיתכן ש-DNA של אחד "הועבר" לגליל שנמצא בחנותו, לא ניתן לשלול "העברה" שכזאת מהנאשם לפיסת נייר הדבק שנמצאה במשרד (כאשר אין חולק שהנאשם ביקר בעבר בחנות ובמשרד של אחד וכאשר בנו של אחד מסר לשוטר שהנאשם היה בחנות סמוך לפני השוד והתעניין במסך טלויזיה).

69. בנסיבות שכאלה לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי פיסת נייר הדבק שעליה נמצא DNA של הנאשם שימשה את הנאשם לחסימת פיו של אחד - כנטען על ידי המאשימה, ולפיכך יש להמשיך ולבחון את ראיות "הסיוע" להן טענה ב"כ המאשימה .

70. קיומו של מניע - איני מקבלת את טענות מאשימה לפיה העובדה שהנאשם התעניין במסך טלויזיה מצביעה על מניע לשוד, שהרי אחד מסר במשטרה ביום 12.1.14 כי השודד אמר להם שהם צריכים ₪ 10,000 ואחד אמר להם שאין להם כסף ושיקחו דברים. העובדה שבפועל נלקחו 5 מסכי טלויזיה אינה מלמדת כי הנאשם "חשק" במסך ולכן ביצע את השוד שהרי ממילא לא נתפס בביתו כל מסך טלויזיה.

71. דמיון בתכונות הפיזיות בין השודד לנאשם והכרות עם המתלוננים - לא השתכנעתי כי העובדה שהמתלוננים תארו שודד גבוה ושמן בעל מבטא מהאזור יש בה כדי להוות ראיות סיוע, התומכת בגרסת המאשימה, ואני סבורה כי ההיפך הוא הנכון - לאור מימדי גופו של הנאשם מחד והכרותו המוקדמת עם אחד ופאדי סביר יותר להניח כי היו מזהים את הנאשם, אפילו היה רעול פנים. יתירה מזאת, מעדותו של אחד עולה כי השודד "הירבה" לדבר - דרש כסף, ביקש מספר קוד של הרכב, ביקש את מפתחות הרכב, אמר למתלוננים להיכנס לבאג'ז של הרכב ולשהות שם מספר דקות - במצב דברים זה מן הסתם היה אחד מזהה את קולו של הנאשם ולא רק מציין כי הוא בעל מבטא "מהאזור". שמעתי את הנאשם מדבר ואני מסכימה עם טענת בא כוחו כי לנאשם קול ייחודי שהיה מזוהה על ידי מי שמכיר אותו.

יצוין כי בהודעה ראשונה שנגבתה מאחד ביום 12.1.14 שעה 2101 הוא תאר את השודד האחד כגבוה ואת השני כיותר נמוך ולא הזכיר כלל "שמן".

72. אי הוכחת טענת האליבי והסתירות באליבי שנטען - טענת "אליבי" היא טענת הגנה והנטל להוכחתה מוטל על הנאשם. מאידך, היא אינה משמשת, כשלעצמה, חיזוק לראיות המאשימה, אלא אם כן המאשימה היתה יכולה להפריך אותה בראיות של ממש.

בענייננו, המשטרה גבתה הודעות מבני המשפחה של הנאשם, לבדיקת טענת האליבי של הנאשם, ובני



המשפחה נמנו על עדי התביעה. המאשימה ויתרה על העדת בני המשפחה אך העובדה שהנאשם לא זימן בני משפחה אלה לעדות אינה יכולה לשמש כראיה "מפריכה" לטענת האליבי (אלא שלא יכלה לשמש "חיזוק" לגרסת הנאשם) (וראה: קדמי, על הראיות, חלק שני עמוד 859).

ב"כ המאשימה אמנם טענה כי הנאשם סתר עצמו, כאשר מחד טען כי ביום האירוע לא יצא מביתו ומאידך טען כי לקח את ילדיו לבית ספרו ואולם הצגת הדברים, כפי שנעשתה, אינה מדויקת. אירוע השוד היה ביום 12.1.14. הנאשם נחקר פעם ראשונה ביום 20.1.14 וכשנשאל היכן היה בין השעות 17:00 עד 19:00 השיב כי היה בביתו וישב עם הוריו ובהמשך הוסיף כי באותו יום לא יצא בכלל מהבית. גם בחקירה שניה מיום 23.3.14, כאשר נשאל היכן היה באותו יום השיב: "אמרתי לך שהייתי בבית וחקרו את אמא שלי ואת אבא שלי, הביאו אותם את אבא ואמא לחקירה ואמרו לחוקר שאני הייתי בבית. אני הייתי עצור אצלכם". רק בחקירה שלישית מיום 26.3.14, כאשר נשאל היכן היה כל היום ועם מי, השיב כי בבוקר לקח את ילדיו לבית הספר ואחר כך הלך כנראה לבקר את הורי אשתו ואחרי שהחזיר את הילדים מבית הספר הוא יודע שלא יצא מהבית. אמנם יש בדברים אלה סתירה לדבריו בחקירות הקודמות ואולם אני מקבלת את הסברו של הנאשם כי חוץ מהלחץ בו היה נתון עם מעצרו הוא "התבלבל" בתשובתו, כי חלף זמן רב מאז מועד האירוע והוא יודע שבדרך כלל בימים בהם אינו עובד ונמצא בבית, הוא לוקח את הילדים לבית הספר.

אני מאמינה להסברו של הנאשם ולו מהטעם שאמר שלקח את הילדים לבית הספר בבוקר והחזיר אותם בצהריים, כאשר הוא יודע מחקירות קודמות שמיוחס לו שוד בשעות הערב, דהיינו בכל מקרה מעשיו בשעות הבוקר לא יכלו לשמש "אליבי" למעשיו בשעות הרלבנטיות לאירוע השוד.

73. התנהגותו והתנהלותו של הנאשם - המאשימה טענה כי הנאשם התחמק מהליכי החקירה דבר המצביע על התנהגות מפלילה, ואולם אין מחלוקת כי הנאשם התייצב לחקירות בסמוך לאחר אירוע השוד ואף הסכים לתת דגימת DNA. אמנם המשטרה ביקשה לזמנו ביום 19.3.14 ואולם במועד זה הסביר אביו כי הוא לא בבית כי הוא עובד בתל אביב. הנאשם גם הסביר כי רצה להיוועץ בעורך דין לפני שהלך למשטרה ולפיכך אין לאמר כי יש בהתנהלותו זו כדי להוות ראיה, ואפילו ראיית חיזוק, להוכחת אשמתו.

74. אני סבורה כי יש בכל האמור כדי לעורר ספק סביר באשמתו של הנאשם ודי היה באמור כדי לזכותו. יחד עם זאת אוסיף ואפרט מספר נקודות שגם בהן היה כדי לכרסם בראיות המאשימה ולעורר ספק באשמתו:

(1) בחינת הודעותיהם של אחמד ופאדי מעלה ספקות לגבי השתלשלות העניינים במהלך אירוע השוד הנטען. אחמד מסר, כאמור, כי כאשר היה במשרד והתחיל לצעוק הבחור השמן שם לו מדבקה על הפה ואח"כ השאיר את הבחור השני ויצא עם פאדי. מאידך, פאדי מסר כי לא ראה שהשודד שם לאביו סרט הדבקה בפה כי באותו זמן הוא היה מחוץ לחדר ביחד עם החשוד השני. אחמד גם אמר שהשודד שם לו את המדבקה על הפה לאחר שהוא צעק בעוד שפאדי העיד כי היה מחוץ למשרד "בסמוך לדלת" ושמע את אביו "מנסה לדבר ולצעוק אבל לא

יוצא לו קול...". פאדי גם לא ראה שאחמד היה מתחת לשולחן .

(2) כפי שכבר ציינתי, המשטרה לא ערכה דו"ח איכון של מכשיר הטלפון של הנאשם ולא הוציאה פלט שיחות נכנסות ויוצאות, על מנת להפריך את גרסת הנאשם כי לא שוחח עם מוהנד, בנו של אחמד, בטלפון.

(3) מצלמות האבטחה בחנות ובסביבתה נבדקו ולא נצפה אירוע חריג, אך סרט ההקלטה לא נכלל בחומר החקירה ולא התאפשר להגנה לבחון את תוכנו.

75. על כל אלה יש להוסיף את הספק שהעלה ב"כ הנאשם באשר ל"שרשרת הבדיקה":

א. בדו"ח הפעולה מיום 12.1.14 (ת/1) שנערך על ידי השוטר גאנם פריד, נרשם על ידו: **"....במשרדו של אחמד ומתחת לשולחן שלו נתפסה ע"י הטכנאי זיהוי חתימה מסרט הדבקה שככל הנראה קשורה לאירוע וכן נתפס גליל של סרט הדבקה שהיה מונח על אחד המדפים בכניסה לעסק נתפס גם כן ע"י טכנאי הזיהוי...".**

ב. העד משקוואצן תפס את סרט ההדבקה בזירת העבירה ביום 12.1.14. ביום 13.1.14 ערך העד דו"ח פעולה (ת/2) בו מפורט תאריך התפיסה (12.1.14) וכן המוצגים שנתפסו. בדו"ח אין פירוט של מספרי השקיות או המעטפות לתוכן הוכנסו המוצגים, אין פירוט היכן נשמרו מרגע תפיסתם בזירה ועד העברתם לתחנת משגב ואין פירוט מתי הועברו מוצגים אלו. אמנם העד ציין כי הוא נוהג להכניס את המוצגים לשקיות אטומות בזירה ולאחר מכן הוא נוהג להכניס את המוצגים לארון המוצגים, אך לא יכול היה להתייחס ספציפית למעטפות הרלבנטיות.

בנוסף - העד משקוואצן אישר בחקירתו כי הוא לא מסר את המוצגים ליחידת החקירות משגב ואמר כי הדבר נעשה על ידי רץ מחוזי, אך אותו רץ לא העיד וזהותו, כמו גם מעשיו נותרו עלומים.

ג. המוצגים נמסרו ביום 9.2.14 למוחמד סועאד, רכז חקירות משגב (ת/33).

ד. בתאריך 10/2/14 נערך טופס לוואי הנוגע לסרט הדביק (ת/10) בו פורט מספר שקית מניר שהוא נמצא בתוכה, המסתיימת בספרות 336. מאידך, בעדותו של משקוואצן הוא אמר כי מי ששם על השקית את הברקוד הינם אנשי מחלקת החקירות.

ה. מעטפה זו המסתיימת בספרות 366 הועברה למטה הארצי בתאריך 10.2.14 על פי שובר העברה מתחנת משגב (ת/39) ב"דואר משטרתי".

ו. העד אורי גואטה, רשם התחנה, העיד כי המוצגים נאספים אחת לשבועיים ומועברים באמצעות רץ מחוזי. כל המוצגים מאותה תקופה מוכנסים לשק סגור על ידי חבק, עם מדבקת ברקוד

ומועברים במרכז למטה הארצי. העד גואטה לא ידע לאמר מי היה הרץ המחוזי שהעביר את המוצגים, כולל המוצג הרלבנטי, מהתחנה למחוז ומתי הדבר נעשה.

ז. בתיק העבודה של המומחה שבדק את המוצגים (ת/18) נמצא טופס קבלה של השקית הרלוונטית מיום 18.2.14, כאשר נרשם שם פרטי המוסר - עלי כליל, שהיה רץ מחוזי תורן והעביר את המוצגים מהמחוז למטה הארצי.

ח. בתאריך 18.2.14 הגיעו המוצגים למעבדת מז"פ בתוך שקית פתוחה כאשר מוצמדות אליה 3 מעטפות.

ט. ביום 11.3.14 נמסרה הודעה על זיהוי ראשוני של DNA של הנאשם על גבי הסרט הדביק (ת/12) ובעקבות כך התבקשו השוטרים ליטול דגימה מהנאשם.

י. הנאשם נדגם ביום 24.3.14 (ת/13). באותו היום הוכן טופס לוואי למוצגים בנוגע לדגימה זו (ת/14) אשר הוכנסה למעטפה בשקית מסומנת ששלוש ספרות אחרונות שלה הן 698.

יא. ביום 25.3.14 התקבלה השקית במשרד המוצגים (ת/15) על ידי מוסר המוצג כמרון סולימאן והועברה למעבדה הביולוגית. המעטפה סומנה ת/38.

יב. ביום 27.3.14 נערכה חוות הדעת.

אכן, ההלכה היא כי קיומם של ליקויים בסימון מוצגים ובתיעוד שרשרת העברתם - אינם יורדים בהכרח לשורש ההליך המשפטי ויש לבחון קבילותה ומשקלה של כל ראיה על-פי מכלול נסיבות העניין, ובייחוד סוג הפגמים, בהתחשב בשאלה אם היה בפגמים כדי לקפח הגנתו של הנאשם (ע"פ 987/02 מדינת ישראל נ' זבדייה, פ"ד נח(4) 880 (2004)). יחד עם זאת, העובדה שקיימים ליקויים בשרשרת המוצג יש בה כדי לשמש "חיזוק" לספקות שפרטתי לעיל.

76. כפי שנאמר ב בע"פ 3250/10 מדינת ישראל נגד פלוני (12.2.12) :

"אסכם ואומר, כי איני יודע, במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, אם המערער ביצע את המעשים שיוחסו לו. תחושות בטן לחוד ותשתית ראייתית לחוד. דיני העונשין דיני נפשות הם. "בדיני נפשות מוטב לזכות אשם מלהרשע זכאי" (ע"פ 325/76 סיבוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(2) 828, 832 (1977) (השופט א' ויתקון)). אכן, "אין הרשעה בדין אלא אם כן הוסרו כל הספקות הסבירים. אם קיים ספק סביר, אין מרשיעים... גישה אחרת יכולה להוליך להרשעתו של חף מפשע" (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 644-645 (1993)). מן הטעמים עליהם עמדתי בחוות-דעתי, לא שוכנעתי כי במקרה שלפנינו מלמדות הראיות, מעבר לספק סביר, על אשמתו של המערער. החשש מפני הרשעת חף מפשע מחייב, איפוא, את זיכויו של המערער מחמת

הספק."

וכך גם בענין בפני - לא שוכנעתי מעבר לספק סביר באשמתו של הנאשם ולפיכך אני מורה על זיכוי מפאת הספק.

ניתנה והודעה היום כ"א אב תשע"ה, 06/08/2015 במעמד הנוכחים.

ברכה בר-זיו, שופטת

הוקלדעלידימיכלזבטני